

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 69.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366656704/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

saa kom da, jeg vil gjøre Alting godt igjen og heller ikke lenger forholde Jer hvad Eders er med Rette.» Derpaa gik han hen til Panelet, hvor en hvid Rose var malet, der trykte han paa en hemmelig Fjær og der aabnede sig et lille Skab i Muren. Deraf udtog han et kort Stav, og gav Arnold den i Haanden, tog en Kappe frem og hang den over hans Skuldre, og satte endelig Noget paa hans Hoved, som han ikke ret kunde skjælné hvad var. »Gak nu med Fred – sagde Gubben – og glæd Jer i eders Herlighed! nu maa Prindsessen gjøre ved mig hvad hun vil; jeg er saa alligevel i hendes Kløer; men naar jeg farer til Helvede, kan jeg dog trøste mig, at I ikke kommer igjen og kræver mig for eders Skat.»

»Du er fri, Gamle,» sagde Arnold og skyndte sig tilbage til Billedsalen, for der at treffe Floristan igjen og ile med ham til den skønne Cordula. Men idet han traadte ind i Salen, vare de malede Konger og Dronninger tilligemed Floristan forsvundne, og hvor hen han vendte sit Blik, saae han kun et eneste Billede, men tusindfold fordoblet, og som rørte sig og levede: det var ham selv, i en prægtig Kongedragt med Septer og Krone. Han mærkede nu, at alle Vægene vare af det klareste Speilkrystal, som viste ham hans egen herlige Skikkelse, i en uendelig Række af kronede Hoveder, der alle vare Gjentagelser af hverandre. Det var altsaa de Billeder, jeg saae her før – tænkte han – kun mangler her, synes mig, ved den herlige Kongerække, at hver Konge skulde have en deilig Dronning ved Siden, da vilde jeg i dette Billedperspectiv see mig selv og mine Efterkommere i en Herlighed og Glæde, som aldrig skulde have Ende . . . Men nu begynder jeg vist at drømme igjen – vedblev han – hvorledes er jeg blevet Konge? det er dog vel aldrig igjen et Kapittel i mit Eventyr, som jeg nu maaskee sidder hjemme paa mit Tagkammer og skriver? – Videre kom han ikke i sine Betragtninger, da Døren fløi op, og en prægtig Dame traadte ind, med en Purpurkaabe om sine Skuldre, Guldkrone paa Hovedet, og i hvis deilige Aasyn han ufeilbarlig troede at gjenkjende den skønne Cordula. »Hvad seer jeg – raabte Arnold og sank for hendes Fødder – Cordula, min Brud, min evig elskede Brud!»

»Din Dronning, hvis du har Mod» – svarede den Skønne, og der foer som et glødende Straalevæld fra hendes sorte funkende Øine, og tændte en Attraa i Arnolds Hjerter, som han aldrig før havde virkelig følt, men kun leget med i sine Drømme. Det gik ham som Machbeth paa den sølsomme Hede, da de rædsomme Søstre hilste

ham som Konge, og han gjenkjendte ikke den skønne Cordulas Aand i dette fortræfende Blik, som syntes at hæve ham til en svimmel Høide, der tillige bragde ham til at grue for sig selv. Men det var dog Cordulas Aasyn, det var hendes liflige Stemme, og i den prægtige Dronningdragt, med de glødende Kinder, og det elskovsfunklende Liv i hvert Blik, syntes hun ham endnu langt uimodstaaeligere henvende, end tilforn. Det var som hun lovede ham en langt virkeligere og haandgribeligere Lyksalighed nu, end med det ellers blege gaadefulde Aasyn, der altid havde sat ham i en underlig ahnelserfuld Stemning, og bragt ham til at betragte sig selv som en Gaade, sit Liv som en Drøm, og sin Elskede som et overjordisk Væsen og en ubegribelig Sphinx. »Ja skønne Cordula – raabte han – bliv min Dronning, og jeg har Mod til hvad det skal være – det koste hvad det vil, det koste Liv, det koste Blod –»

»Ja Blod vil det koste – svarede den Skønne – men hverken dit eller mit. Du er født til den Krone, du nu bærer; sværg at lyde mig iblinde og den skal vordre din.«

»Uimodstaaelige!« – raabte Arnold og vilde synke i hendes Arme; men pludselig grebet af en uvilkaarlig Rædsel, standsede han og slog et Kors for sit Bryst. Idetsamme hørte han en Stemme bag ved sig, som raabte: »tag Jer iagt, eders Høihed, lad Jer ikke andengang skuffe! det er jo Satans Oldemoder, I der vil omfavne, skal hun danse til Høivede med Nogen her, saa er det med mig.« I samme Øieblik saac han den gale Fangefoged styrte i Armene paa den Skønne, og nu syntes han, at hendes Ansigt pludselig forvandlede sig og blev gammelt og rynket. Han foer forfærdet tilbage og saac nu den gamle Fangefoged danse lystig hen ad Gulvet med den forrykte Sælgekjærling fra Hamborg. Salen løb rundt med den forfærdede Arnold, og han tabte haade Septer og Krone. Han tumlede fort, som iblinde, og vidste ikke hvor han var, til han endelig følte, at En holdt ham ved Haanden og hørte en velbekjendt Stemme, som sagde: »det var et slemt Stykke Vei, nu ere vi over det Værste; men havde jeg ikke været gesvindt, havde De for mistet baade Hat og Stok Hr Arnold.« Det var Floristan, som rakte ham Hatten og den velbekjendte Stok med Sphinxen, som han nu længe ikke havde tænkt paa. Pagen fortalte tillige, at de nu vare paa Vei til den skønne Cordula, og vare lykkeligen slupne ud af den falske Prindsesse Goldinis forhexede Slot.

»I før nu, Floristan – sagde Arnold, efter at han længe havde gaaet